

Pravili so, da je zmrznil neko zimo v gozdu pod Šmarno goro. Pri njem niso našli drugega, kot nekaj svetih podobic, ki jih je namenil zopet za materin grob.

Véliki Janez je imel leseno nogo. Ranjen je bil v vojski doli na Laškem. Povedati je znal mnogo zanimivega iz tistih časov. Vedel je za vse zdravilne rože, pa je ljudem dostikrat res pomagal v bolezni. Morda se bo to zdelo komu čudno, pa je le bilo tako, kar potrjuje tale dogodek, ki je do pičice resničen.

Pri sosedovih je mali Lojzek že od mladosti jecljal. Nekoč opazi to Véliki Janez in pravi materi: »Veste, mati, tale fant se pa jecljanja prav lahko odvadi. Povem vam, da pride to le od prehlada. Kadar boste pekli kruh, zavijte gorak hleb v platneno cunjo in fant naj drži hleb na temenu glave, pa mu prežene tisto prehlajenje. Če ne pomaga prvič, naredite to večkrat.«

In čudo! V kratkem Lojzek res ni več jecljal. To preprosto zdravilo sem pozneje tudi jaz nasvetoval neki materi, ki je imela takega jecljača. Samemu se mi je zdela ta stvar malo neverjetna, a tudi v tem primeru je pomagalo.

Najbolj smešen med stalnimi berači, ki so prihajali v našo hišo, pa se mi je zdel Bobèk. Znal vam je oponašati prav vse živali. Otroci smo bili kar zaverovani vanj, saj nas je tako lepo zabaval z živalskimi glasovi, da smo kar skakali od veselja.

Kadar je šel mimo človeka, mu je namesto pozdrava nenadoma rekel: »Pk, pk.« Tako je baje naredil nekoč tudi orožnikom. Resni možje, ki ga niso poznali, so mislili, da se norčuje iz njihove službe. Peljali so ga pred sodnika. Namesto pozdrava pa je Bobèk tudi sodniku pihnil v uho: »Pk, Pk.« Sodnik je takoj spoznal, da je možiček bolj revček v glavi, pa ga je oprostil. Tako je dobil nekako uradno dovoljenje, da sme pozdravljati s »pk, pk« in tega se je tudi držal.

Samo deklam Bobèk ni bil všeč. Pri hiši, kjer je prenočil, je bilo že ob treh zjutraj tako petelinje petje, da ni mogel nihče več spati. Če je bil še tako trdno zaprt hlev, se je močni Bobkov »kikiriki« čul po vsi vasi. Marsikak gospod je že zaradi dekel rad sprejel Bobka pod streho.

Med beračicami ni bilo takih, ki bi imele kaj posebno značilnega.

Le na eno se prav dobro spominjam, čeravno je bila samo enkrat v naši hiši.

Prišla je že pod večer in sedla k peči. Bilo je v jeseni in nekoliko hladno. Venomer je molila, in sicer precej glasno. Dali smo ji večerjo in ji odkazali ležišče v hlevu na slami, kjer je bilo sicer prav udobno in gorko. Vendar je izmoledovala pri materi še precej dobro odejo.

Oče je sicer rekel materi: »Nikar ji ne daj odeje; ne zdi se mi čisto v redu.« — »Zakaj ne?« se je čudila mati. »Zato, ker tako moli, kakor bi se hlinila in skazovala,« je razsodil oče.

Ko smo zjutraj vstali, ni bilo ne beračice ne odeje.

»Saj sem ti rekel, da preglasno moli,« je potrdil oče še enkrat.

Fr. Ločniškar.

Zgodba vrabčeve družine.

Vrabci so imeli sestanek pri najvišjem vaškem dimniku.

»Treba se nam bo braniti,« je dejal najstarejši, ganjen do solz. »Pomislite, da so poredni otroci v enem mesecu porušili dvakrat gnezdo vrabčevki Čebļjavki. Prvič so se mladiči čudežno rešili. Uboga mati je po-

trpežljivo pripravila še en rod. Pa so se zopet prikradli brezsrčni pobalini. Najlepši vrabček je padel na tla in bil na mestu mrtev. Ostalima dvema se je posrečilo, da sta se oprijela neke veje in se tako vsa prestrašena rešila. Toda uboga družinica je sedaj brez gnezda in vrabičevka Čebļjavka kar nima več veselja, da bi si napravila novo domovanje. Kako je tožila revical

»Kakšni paglavci, ti mladi tolovajil« je mrmralo vse vprek.

»Da, da... Oključimo jih!« ... so vzklikali enoglasno.

Toda najstarejši vrabec je vzpel peroti in zaukazal: »Tiho, tiho! Tako se ne popravi storjeno zlo. Dobrote je treba in ne maščevanja. Vrabičevka Čebļjavka je brez gnezda, kajne! Torej: Pripravimo lep in topel domek njej in malim!«

Vrabci so zaploskali.

»Toda!« — je nadaljeval starec — »predvsem je treba poiskati varnega prostora.«

»Jaz vem za zatišje, kjer so otroci prav dobri in ne nadlegujejo ptičev,« je čebļjala Lepoperka.

»Kje?«

»Malce venkaj iz vasi, blizu onega starega zvonika, ki je ves odet v bršljan.«

»Dobro, dobro!« so čvrčali vsi.

»Popelji nas tja, Lepoperka, in še pred nočjo bo vse urejeno.«

Vrabci so šli takoj na delo. Nekateri so donášali bilke, drugi volno, nekateri mehko perje. Gnezdo je vzrastlo kakor pričarano in Čebļjavka se je naselila vanj z malčki še isti večer. Toda, kako naj se zahvali? Vzdigne glavico in se priklanja na desno, na levo, medtem ko prijateljčki in prijateljice krožijo radostno ob zelenem zvoniku in ponavljajo svoj neugnani živ, živ!

Cvetke med cvetjem.